

LA TEMPESTA MISTERIOSA

Nenes i nens de la classe de 2n de cycle inicial

Fa molts i molts anys, en un poble anomenat Mont-ras, hi havia una escola força petita on hi anaven uns cent nens i nenes.

A la classe de 2n hi havia un nen nou que es deia Joan. Tenia els cabells llargs, arrissats i de color negre. Era el més baix de la classe i una mica grassonet. Era divertit, xerraire, treballador i molt trapella. Sempre anava vestit de color blau perquè era el seu color preferit.

Un dia que se'n va anar la llum perquè plovia i hi havia tempesta amb llamps i trons, tota la classe va cridar. Al cap de poca estona va tornar la llum i en Joan ja no era a la classe, havia desaparegut. La mestra va preguntar als nens i a les nenes si havien vist en Joan, però ningú no en sabia res.

De sobte, la Carlota va mirar cap amunt i va veure en Joan que estava lligat amb unes cordes al sostre. En Joan estava fent molts sorolls perquè un dimoni l'havia posseït. Era el dimoni de la tempesta.

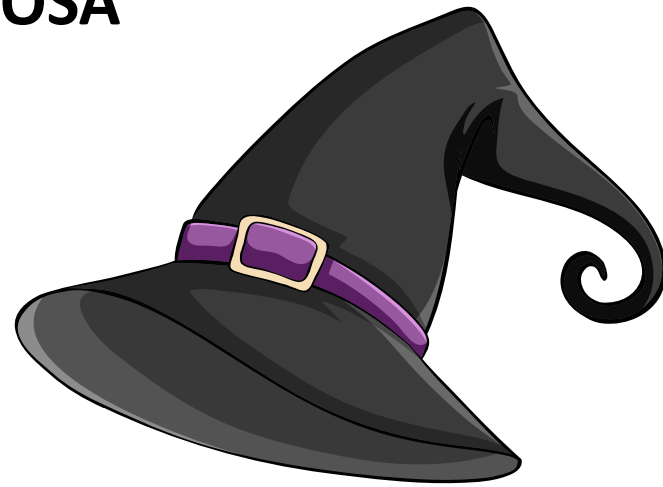
Com que la tempesta era molt i molt forta, el dimoni que va sortir de la finestra per un cop de vent va anar a parar dins d'un núvol. Aquest núvol era màgic i va convertir el dimoni en una horrible bruixa. La bruixa va entrar per la finestra de la classe i es va emportar en Joan. Llavors, tots els nens i nenes de la classe es van espantar molt i es van posar molt nerviosos. Tots van sortir a fora per veure cap a on havia anat la bruixa i cap a on s'emportava en Joan, perquè el volien ajudar.

En Joan i la bruixa van entrar dins d'una cova i la mestra i els nens de la classe, d'amagat, també hi van entrar per salvar en Joan.

Al cap d'una estona de buscar en Joan dins la cova, van veure que la bruixa s'enduia en Joan convertit en estàtua de pedra. El va pujar a la seva escombra màgica i se'l va emportar al bosc encantat que hi havia a prop de la cova.

Els companys d'en Joan el van anar a buscar, però no el van trobar.

Un dels companys de la classe, l'Antoni, buscant i buscant, va observar una pedra molt estranya i va començar a treure terra i més terra i va trobar l'estàtua d'en Joan. L'Antoni el va voler abraçar i, gràcies a l'abraçada, en Joan es va tornar a transformar en nen.

Llavors la bruixa va aparèixer i, en veure que en Joan ja no era una estàtua, va agafar la Carlota, li va fer un encanteri i la va convertir en escarabat.

La bruixa va dir a la resta de companys i companyes i a la senyoreta que si volien que la Carlota tornés a ser una nena de la classe, li havien de portar una sèrie de materials. Havien de portar un diamant, una branca de pi i una bossa d'ous de granota, i que tots aquests ingredients s'havien de posar dins d'una marmita per poder desfer l'encanteri abans de les deu de la nit. Si no es trobaven tots els ingredients abans de les deu de la nit, la Carlota seria un escarabat per sempre.

Així doncs, tota la classe es va organitzar i es va dividir en petits grups. Un grup va anar a buscar el diamant, un altre grup va anar a buscar la branca de pi, un altre grup va anar a buscar els ous de granota i l'últim grup va anar a buscar la marmita. Quan ho van tenir tot, ho van portar a la bruixa. Llavors, la bruixa va agafar la seva vareta màgica, va ajuntar tots els ingredients, els va posar dins de la marmita i va dir:

- Cataplim, Cataplam... que aparegui la Carlota a l'instant!!!

I la Carlota va aparèixer com a nena. Però, en aquells moments, la bruixa també va desaparèixer i va tornar-se a convertir en dimoni.

Al cap d'una estona, aquella tempesta tan estranya es va acabar i es va endur el dimoni. Va sortir el sol i tant la senyoreta com els nens i les nenes van estar molt contents.

I vet aquí un gat, i vet aquí un gos, que aquest conte ja s'ha fos.

I vet aquí un gos i vet aquí un gat, que aquest conte s'ha acabat.

La Torre FERRERA

CONCURS DE CONTES

La medusa del Carib

La formiga treballadora

La tempesta misteriosa

LA MEDUSA DEL CARIB

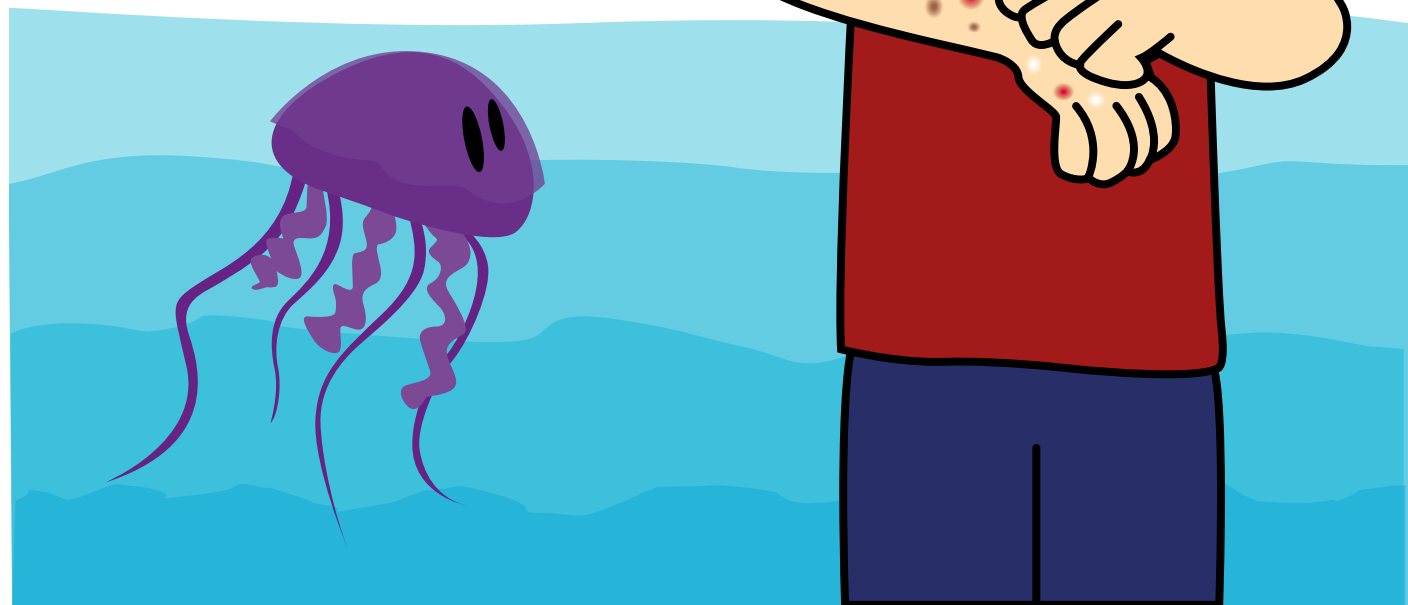
Charlotte de Jong Ruiz i Aurelia Neacsu
3r de primària

Un dia, una família de Barcelona: la Carla, que era la germana gran, la Paula, que era la germana mitjana, i el Dilan, que era el germà petit, van anar de vacances al Carib amb els seus pares, l'Anna i en Dani.

Era un dia molt assolellat i van decidir anar a la platja. Van llogar un caiac i van veure que el caiac només era per a dues persones. Van pensar que la Carla es quedaria amb el Dilan i la Paula. La Carla va pensar de fer una broma als seus pares. Els dirien que una medusa havia picat en Dilan, mentre ells eren al caiac. La Carla va anar a casa per buscar pintures per pintar la picada de la medusa. Va agafar pintures de color vermell, blanc i marró. Va pintar la mà a en Dilan amb aquests tres colors i els va difuminar una mica perquè quedés més realista.

La Carla va cridar els seus pares i els va dir: "Papa, mama, una medusa ha picat en Dilan!" Ràpidament els pares van anar on era en Dilan. Quan van arribar van veure que el nen no plorava. En Dilan va posar les mans a l'aigua i la pintura es va esborrar. Els seus pares li van preguntar si era una broma i en Dilan va riure. Es van acabar les vacances.

Havia sigut una anècdota divertida.

LA FORMIGA TREBALLADORA

Marina Moret Pelegrí
6è de primària

Hi havia una vegada, en un camp de blat a Pals, un poble de formigues anomenat Cau del Fang.

Allà hi vivia en Roc, una formiga que estava acabant l'institut. Ell era diferent, era més baixet, no era una formiga vermella i, per rematar-ho, no tenia ales. Però era més intel·ligent que els seus companys. Quan arribava a casa anava directament a la seva habitació, que era la més petita, ja que és el germà més petit, i es posava a estudiar. Quan acabava agafava una carmanyola amb aigua i berenar i anava als afores del poble a buscar la pau.

Casa seva era una casa de bojos. Són set germans i una germana, i això mai no acaba bé: si no és el menjar, és el lavabo i, si no, alguna altra cosa. Però sempre acaba havent-hi un xivarri colossal.

A l'institut la cosa tampoc anava bé. Tothom es reia d'ell pels seus defectes. Per molt que ho intentés, no tenia amics, li feien comentaris que no li agradaven gens com: nan, pitufo, no et volem amb nosaltres, no tens ales i no ets gens fort; i molts altres que és millor no recordar.

Quan faltaven dos dies per acabar el curs, tota la classe menys ell era al pati parlant de què farien quan acabessin, i va sentir un comentari que...

- A mi em fa pena anar-me'n per tots vosaltres, bé, menys per en Roc, el pitufo aquell.- A en Roc li va saber greu, però, com sempre, no va dir res.

L'últim dia d'institut van fer jocs d'aigua, com cada any, tothom s'ho estava passant bé, fins i tot en Roc, que estava jugant sol. Va ser hora del comiat, tothom es va acomiadar de tothom, en Roc només es va acomiadar dels mestres.

En Roc no va anar a cap casalet. Ell es quedava a la seva habitació fent ninots de corda, aquells típics que, quan els estires, caminen sols. Els feia amb material reciclat. I es van fer populars al poble perquè els venia amb una aplicació del seu mòbil, ho venia al "Formipop". Ho venia perquè es volia comprar una caixa amb tot tipus d'eines que valia 102'50€, i ell venia per tres euros les seves joguines. Va ser tot un èxit! A finals de juliol va aconseguir 167€ i com que li sobraven diners es va comprar la caixa que volia més una caixeta més petita.

A mesura que passava el temps va anar fent coses més i més extraordinàries fins que va arribar a la conclusió que volia ser enginyer. També l'alcalde del poble s'anava sorprenent més amb els seus invents.

Va arribar el seu 18è aniversari. Va fer la festa amb la seva família, i de sobte es va presentar l'alcalde i li va dir:

- Hola Roc, sóc l'alcalde, t'estaràs preguntant què faig aquí, però ara t'ho explicaré. Veuràs, he estat observant de molt a prop els teus invents, i em fascinen, i el que et vull preguntar és: - Vols treballar a l'Ajuntament com a enginyer per fer un poble millor?

En Roc, tot emocionat, no ho va dubtar, i va dir que sí.

En Roc es va fer una de les formigues més importants del poble, tothom li tenia molt de respecte, fins i tot algunes formiguetes petites li van demanar un autògraf. Els seus companys de l'institut li tenen enveja pel que ha aconseguit.

En Roc va passar de ser una formiga de qui se'n reien tots a ser una formiga molt important.

